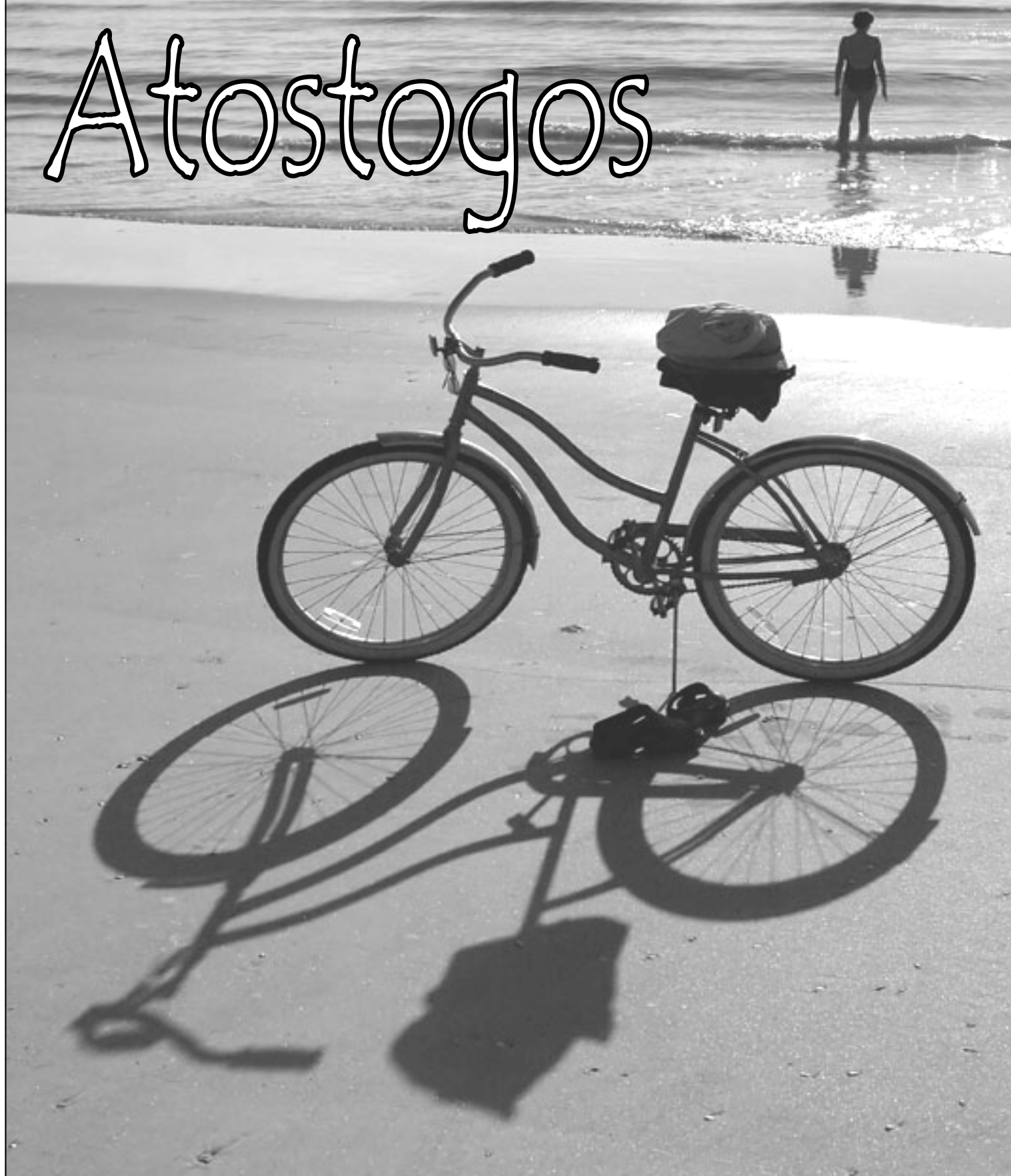

Teesie Atostogós

2005 – 2006 / 4 (37)

REDAKCIJOS SKILTIS

Sau ir kitiems

Atostogos – tai poilsis. Turbūt nėra žmogaus, kuris apie tai nepagalvotų ir tokio džiaugsmo netrokštų. Tai žodžiai, sukeliantys daugybę minčių. Prisiminimai, planai, į ateitį kryptančios svajonės...

Atostogas paprastai skiriu savo kūno ir dvasios jėgoms atgaivinti, o taip pat ir tiems, kuriuos branginu. Susitinku su senais gerais draugais, leidžiu laikui nerūpestingai tekėti. Tiesiog nuostabu grožėtis gamtos stebuklais, sėdėti ant ežero ar jūros kranto, žiūrėti į raudonuojantį dangų ir dėkoti Viešpačiui už visus gyvenimo patirtis.

Kiekvienam žmogui svarbu atsiplėšti nuo kasdienybės rūpesčių, rutinos, ištrūkti iš slogių rūpesčių. Juose paskendęs gali nebepastebėti to, ką darai gerai, o ką – blogai. Gal kažkur nuklydau į lankas, užsimiršau, „užsiciklinau“. Reikia tam tikros pauzės, sustojimo, kad nors ir iš nedidelio atstumo pasižiūrėčiau, ką nuveikiau per man padovanotą laiką. Daugelis, išgirdę žodį *refleksija*, tikriausiai kreivai šyptelėsitė. Bet per atostogas tikrai bent truputėlį pagalvosime apie tai, ką išgyvenome šiais mokslo metais, o ypač paskutiniaisiais mėnesiais. Tad atostogos – ne tik pailsėti, atsikvėpti. Žvilgsnis kryps į savus darbus, gyvenimą, santykius su kitais žmonėmis.

Kai kam atostogos – metas visai be jokios skubos nudirbti tai, kas nespėta. Galima pasakyti – tai lyg ir gaisro gesinimas. Kartais veikiame tai, ko nebuvo galima padaryti kitu laiku. Darbai pavagia atostogas. Taip nutinka daugeliui žmonių.

Kunigai taip pat pasiilgsta atostogų. Jiems reikia poilsio, laiko, skirto tik sau. Parapijiečiams gal net galvon nešauna, kad tam kunigėliui reikia poilsio. Mat laukia santuokos, krikštai, sunkiai ariami pastoracijos dirvonai. O vis dėlto išmintingas kunigas suranda laiko, kai įmanoma bent truputį nuo visko atsiplėšti ir pasitraukti. To reikia ne tik pačiam kunigui, bet ir žmonėms, kuriems jis patarnauja. Skaudu matyti pervargusį, dėl darbų gausos pykstantį, irzlų, nekantų kunigą. Daugelyje situacijų bendradarbiai, bičiuliai kunigą mielai pavaduos – taip pat gerai atliks įprastus darbus.

Akivaizdu, kad nuo Dievo niekada nėra atostogų. Panašiai ir šeimoje niekas neišleidžia atostogų nuo tėvystės ar motinystės. Tai sunkios ir mielos pareigos, gyvenimo dalis. Todėl nėra kaip poilsiauti ir nuo to pabėgti. Taip ir su malda. Jei einu kartu su Jėzumi, Jį branginu, tai surandu laiko ir malda – pokalbiui, draugystės palaikymui su tuo, kuris mandimi rūpinasi. Tikro draugo net per atostogas neužmirštame. Kas gi dar yra atostogos? Kai kam – laisvas dykinėjimas, svarstymas, naujų minčių, idėjų ieškojimas. Kitiems svarbu ieškoti įspūdžių, kažko išmokti, išbandyti tai, kas nepatirta. O galbūt – tai proga prisiminti senus, primirštus pomėgius, kuriems tik per atostogas ir pavyksta surasti laisvo laiko. Tarkim, perskaityti vaikišką knygą ar kokį romaną...

Planų – kaip iš gausybės rago. Prieš atostogas atrodo, jog laiko yra labai daug. Keisčiausia, kad atostogoms tik prasidėjus, tas laikas tirpte ištirpsta, kuo skubiausiai prabėga. Atrodo, kad saulė pradėjo greičiau kilti ir leistis. Esminė atostogų savybė – jos visada greitai prabėga.

Linkiu net ir per atostogas neužmiršti savo tikrų draugų, taip pat atrasti ką nors naujo ar kas užmiršta. Spalvingų, gaivių atostogų!

Ulytautas Kirka

IŠ DIENORAŠČIO

Jos laukiu

Apie ją išgirdau jau senokai vienoje E. Lau-menskaitės paskaitoje. Toji paskaita buvo kaip ir visos kitos, bet žinia apie ją nuskambėjo labai gaiviai. Netgi viliojančiai. Kaip trimitas ūkanotą dieną. Būtų drąsu sakyti, kad suradau ją. Geriau pastebėti, kad kelis kartus ją mačiau iš tolo. Buvo pokalbių, klausimų, atsakymų...

Pirmas įspūdis... Plati ir laisva. Kaip pavasariška atostogų palaidinukė. Greitai supratau, jog jos nervai – geležiniai. Ji laikosi dienvartė. Ne kiekvienas pajėgtų susidoroti su tokiu pasiūlymų kalnu, kuris ją kasdien užgriūna. Ji sulaukdavo labai mažai kritikos.

Savo draugystę pirmą kartą pasiūliau labai vaikiškai. Sakiau maždaug taip: „Man atrodo, jog tavo gyvenimas – vientisas saulėtas rytas. Ten viskas nevaržomai bunda ir skleidžiasi taip kaip šaltupnių geltonumas arba griauštinis“. Kartais tokią šypseną regiu vaikų veiduose. Tada jie atrodo kaip išminčiai. Ji nusišypsojo ir paklausė: „Nejaugi aš panaši į pasakų fėją?“ Mano „Taip“ buvo labai panašus į laisvę ir pievos džiaugsmą pajutusio veršiuko subliovimą.

Šįsyk jos šypseną padvelkia šalčiu. Ar aš girdėjau girkšint dantimis? Tarei: „Apie mane kaip nuniokotą ir apšaudytą laivą sudraskytomis burėmis nuolat sukasi leisgyviai piratai, valkatos. Jie be perstojo mėtė į mane savo baimes, atidėliotus įsipareigojimus ir išsisukinėjimus“...

Antrą kartą pasi-stengiau būti suaugęs ir nuoširdus: „Trokštu, kad aš būčiau tavo, o tu – mano, o mūsų gyvenimo kelias būtų vienas“. Dabar ji labai moteriškai nusišypsojo: „Ar pavydėsi, jei pasakysiu, jog jau esu pažadėjusi ir atidavusi

visą save?“ Tada bailiai sumekenu: „Tai... ne, ką tu... ir vis tik gaila“.

Nepaisant paaugliško egoizmo, man užteko nuovokos suprasti, jog tas, kuriam ji pažadėta – ko gero, pats laimingiausias iš visų. „Bent pasakyk Jo vardą“, – paprašiau. „Kol kas mano vardo tu net nežinai“, – atsakė ji jaukiai, be šypsenos.

Kilo pašėlęs troškimas ją apkabinti. Tačiau idiotiška mintis, jog mano rankos per trumpos tokiame žygdarbiui, suglamžė šį norą kaip nevykusį rankraštį.

Ne kiekvienas namas užsibaigia stogu. Vis dar nežinau jo vardo.

O kuo vardu ji, sužinojau atsitiktinai. Man į rankas pakliuvo vienos statistikos kompanijos organizuoto pobūvio kvietinių svečių sąrašas. Tarp kitų, man nereikšmingų vardų puikavosi septynraidis vardas: ATEITIS.

Algirdas AKELAITIS (V k.)

Apie drybsojimą šis tas džiugaus

Kas nėra be jokių rūpesčių atsidėjęs palaimingam snauduliui patogioje lovoje. Taigi snaudimas, drybsojimas, spoksojimas į lubas ir panašiai gali būti tam tikra prasme sviri ir reikšminga atostogų dalis. Žinoma, kaip ir visi nesaikingi, bet malonūs dalykai, taip ir šis gali nuvesti blogu keliu. Tačiau dabar ne apie tai. Pasvarstykime apie drybsojimo naudą...

Drybsojimas lovoje būtų visais požūriais tobulas ir vertingas išgyvenimas, jei tik galėčiau turėti labai ilgą pieštuką ir paišyti ant lubų. Tačiau tokių įrankių namų apyvokoje retai pasitaiko. Man atrodo, kad ne blogiau būtų pasitenkinti keletu kibirų dažų ir šluota. Bet ir vėl: pradėjus tapyti plačiais ir tvirtais mostais, energingais potėpiais klojami dažai pradėtų varvėti ant tapytojo veido sodrių, sumišusių spalvų srautais tarsi keistas pasakų lietus. Tai šioks toks nepatogumas. Deja, šioje meninėje veikloje tektų pasitenkinti juoda ir balta spalvomis. Šiam tikslui baltos lubos geriausiai tiktų. Tiesą sakant, tai vienintelė baltų lubų nauda.

Nė jos nebūčiau atradęs, jei ne gražus bandymas drybsoti lovoje. Daugelį metų šiuolaikiniuose namuose ieškojau tuščios vietelės, kurioje galėčiau piešti ir ne kartą žiauriai nusivyliau. Popieriaus lapas tikrai alegoriškam piešiniui per mažas. Apžiūrėjau sienas. Didžiausiai mano nuostabai jos jau buvo pridengtos tapetais, išmargintais visiškai neįdomiais vaizdeliais, iki juokingumo panašiais vienas į kitą. Niekaip nesupratau, kodėl visiškai atsitiktiniai simboliai, kurie neturi jokios religinės, filosofinės prasmės, išbarstyti po dailias mano namų sienas it kokie raupai. Manau, Biblijoje kalbama apie tapetus, kai persergima nieko nekarototi tuščiai, kaip tai daro pagony. Turkiškas kilimas, mano akimis, tėra beprasmisčių spalvų sankaupa, beveik kaip Turkų imperija ar toks saldėsis, vadinamas „turko džiaugsmu“. Tiksliai nežinau, kas tai yra. Gal tai – makedoniečių skerdynės?

Kur tik liūdnai nuslinkdavau, nešinas pieštukais ar teptuku, visur kažkodėl pamatydavau, kad čia jau buvo kiti, sugadinę sienas, užuolaidas ir baldus savo vaikiškais, barbariškais ornamentais.

Niekur taip ir neradau tikrai plynos erdvės, kur galėčiau piešti, kol vieną dieną, nepaisydamas jokių laiko apribojimų, aukštiekninkas drybsojau lovoje. Staiga į mano regos lauką įsiveržė balta dangaus šviesa, gryo baltumo plotas. Iš tiesų jis beveik prilijo rojus apibrėžimui, nes jis simbolizuoja tyrumą ir laisvę. Bet, deja! Kaip ir dera rojui, vos ji pamatęs, sužinojau, kad pasiekti negalėsiu. Jis atrodo griežtesnis ir tolimesnis nei mėlynas dangus už lango. Manasis pasiūlymas ištapyti lubas šluotražiu buvo sumenkinas – čia ne vieta aiškintis, kas tai padarė. Nepavyko pasiekti pritarimo nė menkesniam pasiūlymui: įkišti šluotos kotą į virtuvės krosnį ir anglį paversti lazdele. Vis dėlto nė trupučio neabejoju, kad tik mano padėtyje drybsančiam žmogui atėjo įkvėpimas rūmų ir katedrų lubas išpuošti puolusių angelų, pergalingų dievų virtinėmis. Esu tikras, kad būtent mėgaudamasis senovišku, garbingu užsiėmimu, drybsojimu lovoje, Mikelandželas sumanė paversti Siksto koplyčios skliautus siaubinga dieviškosios dramos imitacija, kuri gali būti suvaidinta tik danguje.

Įprasta purkštauti, neva drybsoti lovoje – nesveikas ir

veidmainiškas įprotis. Šiems nuosmukio laikams būdingas smulkiųjų moralės normų įsigalėjimas, nes pamirštama tai, kas svarbiausia. Dabar žmogų labiau sužlugdys apkaltingas blogu skonių negu netikusiais etikos principais. Tarkim, mūsų dienomis švara nebėra artima pamaldumui. Švara dabar be galo svarbi, o pamaldumas – kaip nusižengimas. Dramaturgas gali pulti santuoką, jei teisingai vaizduos modernių žmonių manieras.

Gyvenime sutikau pesmistą, kuris manė, kad alaus gerti nedera, tačiau sieros rūgštį – prašom. Labiausiai tai susiję su higienos dalykais, taigi ir su drybsojimu lovoje. Užuot laikę jį, kaip ir dera, konkretaus asmens patogumo dalyku, daugelis

įtikėjo, jog keltis anksti rytą – būtina moralumo dalis. Taip, ankstyvas kėlimasis susijęs su liaudies išmintimi, bet pats savaime jis nėra geras, kaip ir jo priešybė savaime nėra bloga.

Anksti rytą keliai šykštuoliai. O plėšikai, kiek man teko girdėti, apskritai negula. Visuomenės laukia didžiulis pavojus, jei ją reguliuojantys mechanizmai be galo sustiprės, o dvasia visiškai atsipalaiduos. Smulkūs žmogaus veiksmai ir įpročiai turėtų būti laisvi, lankstūs, kūrybiški; nekintami turėtų būti jo principai, jo idealai. Bet yra viskas priešingai: mūsų pažiūros nuolat kinta, bet pietų laikas ir vieta – ne. Norėčiau, kad žmonės turėtų stiprias, giliai įsišaknijusias koncepcijas, o pietus kartais valgytų sode, kartais lovoje, kartais ant stogo, kartais medžio viršūnėje. Tegu jie ginčijasi apie viską nuo pat pirmųjų principų, bet tedar lovoje, valtyje, oro balione. Trikdantis gerų manierų įsigalėjimas iš tikrųjų reiškia, kad pernelyg sureikšmintą tai, kas įtakota įpročių. Menkai pastebimos vertybės, kurių įprotis niekada nesukurs – netikėtos, prašmatnios vertybės, tokios kaip įkvėptas maldingumas ar atvirumas. Jei kada nors išgirsime netikėtą kvietimą, galime nesugebėti jam paklusti. Žmogus įpras keltis penktą valandą ryto, bet ar galės degti ant laužo už savo įsitikinimus. Siūlau daugiau dėmesio skirti didvyriškumo ir netikėtumo galimybėms. Drįstu pasakyti, kad tada, kai atsikelsiu iš lovos, nuveiksiu ką nors iš tiesų dorovingo.

Studijuojantiems didį drybsojimo lovoje meną, pridėdau vieną būtiną pastabą. Net tiems, kurie gali dirbti lovoje (pavyzdžiui, žurnalistas), o juolab – negalintiems (pavyzdžiui, banginių medžiotojams), visiškai aišku, kad šis malonumas neturi būti dažnas. Bet ne apie tai norėjau įspėti. Štai kur tikrasis įspėjimas: jei jau drybsote lovoje, darykite tai be jokios priežasties ar pateisinimo. Aišku, nekalbu apie sunkius ligonius. Bet jei lovoje drybso sveikas žmogus, tesilepina be mažiausios dingsties – tada atsikels sveikas. Jei jis drybso dėl kokios nors antraeilės higieninės priežasties, jei randa savo veiklai kokį nors mokslinį paaiškinimą, gali atsikelti jau kaip ligonis...

Gilbert Keith CHESTERTON

PAŠNEKESIŲ MENĖJE

Atostogų žavesio pasiilgę...

Sutikti ir praleisti atostogas kažkaip ypatingai – štai daugelio žmonių troškimas. Klierikai taip pat norėtų įspūdingų atostogų. O pavyksta visai. Dažniausiai atostogos su netikėtumais, siurprizais pranoksta visus mūsų lūkesčius. Tai ir pažvelkime, kaip planuojame poilsiauti.

Artėjant ilgai lauktoms atostogoms apie jas tik ir norisi kalbėti. Tai naujų atradimų, nuotykių, poilsio, kelionių laikas. Jos visada įdomios, niekada nebūna per ilgios.

Per atostogas turbūt nė vienam netenka per daug galvoti, ką veikti. Čia tik spėk suksti! Be abejo, pirmiausia reikia gerai pailsėti, bet tai dar nereikia, kad visą parą reikia neišlipti iš lovos, kaip kai kas primygtinai siūlo. Juk miegama tik naktį. O ką veikti dieną? Pabėgęs nuo miesto triukšmo, daug laiko praleidžiu gamtoje.

Taip jau esu sulipdytas, kad žodžiai „atostogos“ ir „kelionės“ man beveik lygiareikšmiai. Kai kam ir patinka atostogauti namuose prie televizoriaus, gulėti kaime ar tiesiog šiaip bindžinėti iš kampo į kampą, – tik jau ne man. Aš labiausiai pailsiu keliaudamas. Jau net vaikystėje turėjau didelę svajonę važiuoti automobiliu. Ne, nevairuoti, o būti keleiviui. Visiškai nesvarbu, kur automobilis važiuodavo, – kad tik kelionė truktų kuo ilgiau. Dabar be tikslo nevažinėsi. Sugalvoju kokį nors tikslą ir keliauju, kad galėčiau pasėdėti važiuojančiame autobuse. Džiugina ir pats kelionės tikslas, todėl rimtai ir atsakingai renkuosi,

kurios krypties autobusą lipti.

Didžioji klieriko kelionių dalis – piligrimystė. Tokiose kelionėse mąstau, ar jos yra ir poilsis. Dažnam to niekada neįrodytum. Patogiai lovoje pramiegame, reguliariai pavalgome visus seminarijos mokslo metus. Tai ką reikia jaunam vyrui pamiegoti ir ne lovoje, valgyti ne pagal laikrodį. Išsimušti iš įprastų vėžių, keliauti pėsčiomis, įveikti kliūtis, nugalėti sunkumus, išsiruosti vienam ar su draugais – tai piligrimystės dalis. Dar svarbu ir domėtis tomis vietomis, po kurias keliaujame. Kiekviena piligriminė vieta – savaip ypatinga, turi daug unikalių bruožų. Nepatingėkim pakeliauti...

Dainius MATIUKAS (IV k.)

O, kaip mes svajojame apie atostogas! Daugybė pasiūlymų, dar daugiau troškimų. Štai per televiziją nuolat pasakojama, kaip ilsisi mūsų „aukštuomenė“, vis kalbama apie aktyvų ir pasyvų poilsį. Jei negali sau leisti atostogauti Maljorkoje ar Tunise, tai tu – na, švelniai tariant, esi žiopylis, bet dar turi galimybę šauniai atspūsti ir Lietuvoje.

Ypatinga vieta atilsui (gerai, kad ne amžinajam) yra mūsų visų mylima ir taip lankoma močiūčių Palanga. Tik, kad ten tų atostogaujančių močiūčių nelabai rasi, bet pakelėje bestoviniuojančių močiūčių tikrai yra. Jos ant kaklo pasikabinusios lentelės, ant kurių parašytos įvairios sumos, tiek litais, tiek eurai... O tūlas užsienietis, atvažiavęs pasigrožėti egzotišku kraštu, dažnai ir čia įžvelgia egzotiką. O jis manosi matęs seniausios profesijos atstovus ir stebisi jų „darbingu amžiumi“. Bet tikras lietuvis žino, kad pas gerąsias tetas galima išsinuomotį kambarėlį, pa-

siūrę, malkinę ar ką tik nori. O užsienio turistui nesuprantama, kodėl atvažiavus poilsiauti prie jūros, reikia nuomotis malkinę? Bet gi mes tai tikrai žinome. Taigi nakvynei! Štai dabar Vakarų europietis turėtų nualpti. Tai niekis, – jis dar nežino, kad malkinėje yra

malkų, kurias, norint miegoti, reikia perkrauti į kitą vietą. Norint gerai pailsėti, nakvynei tinka bet kokia vieta. Atostogaujant nėra svarbiausia, kur miegosi. Jei per atostogas nevartoji gaivinančių gėrimų – galima abejoti, ar esi mūsų kraštų gyventojas.

Labai mėgstamas kai kurių, ypač jaunesniųjų poilsiautojų užsiėmimas – vieniems kitus papuošti. Papuošalai dažniausiai būna mėlynos spalvos ir nešiojami po akimis. Tai turbūt vienintelis dalykas, už kurį dar nereikia mokėti. Štai toks gali būti linksmas poilsis mūsų pajūryje. Tai tik vienas iš daugelio galimų variantų.

Dar galima rinktis poilsį namuose, su savo artimiausiu ir geriausiu draugu. Ne, mieli klierikai, ne su Jėzumi, bet su televizorium. Mūsų televizijos visa gerkle šaukia, kad geriausios atostogos yra būtent su jų kanalu. Filmai ir laidos, kurias jie rodo – naujausios ir geriausios. Bet gi koks skirtumas, ką žiūrėti? Juk svarbiausia – skaniai pavalgyti ir patogiai įsitaisyti fotelyje, ir tesikeičia vaizdas nuostabiojoje dėžutėje. O jeigu dar turi nuotolinio valdymo pultelį, tai gali pasijusti kaip rojuje... Tai ir siūlo reklamos kūrėjai.

Na, o jeigu oras pakankamai šiltas ir gyvenimiškas, tai ne bėda – juk galima keliauti prie ežero maudytis ir žvejoti. Štai Vilniaus gyventojų mėgstama vieta pasiplieskinti – gerai mums žinomi Žalieji ežerai. Jei neturi automobilio, tai esi palaimintas, nes vis tiek nerasi vietos, kur jį prie ežero pasistatyti. Keliaujantiems prie ežerų mielai pasitarnauja viešasis transportas. Važiuodamas autobusu, turi nuostabią galimybę pasijusti statinėje įgrūstos silkės kailyje, tiksliau – žvynuose. Na, oro temperatūra autobuse tikrai drąsiai gali konkuruoti su pirties oro temperatūra.

Turi nuostabią galimybę tapti piligrimu, jei užmiršti pasižymėti bilietėlį ir malonūs kontrolieriai, švelniai pasakę kur eiti, įtaisys „ragus“ ir palydės tave iš autobuso. Dažnai toks priverstinis „piligrimas“ kontrolieriams nurodo ir kelionės kryptį. Pagaliau atkeliavęs prie ežero, esi tikrai laimingas! Belieka tik susirasti vietą, kur pasistiekti antklodę ir galima degintis, kepintis, troškintis, jei tik nepradėjo lyti. Svarbu paplūdimyje nesispjaudyti, nes būtinai į ką nors pataikysi. Kai jau esi pakankamai įraudęs nuo miego po saule, galima nerti į vandenį. Tikrai yra kuo didžiulis ir džiaugtis, jei gali ilgai išbūti po vandeniu. Ir visai nesvarbu, kad išnėręs nerasi savo drabužių, gal kažkam jų prireikė labiau nei tau...

Vitalis DAUPARAS (IV k.)

Kaip šventieji atostogauja...

Gausios literatūros, pasakojančios apie šventųjų gyvenimus, autoriai turbūt nematė prasmės aprašinėti šventųjų vyrų ir moterų atostogų. O ir jų atostogos nelabai skiriasi nuo jų kasdieninio gyvenimo. Rimti dogmatikai sako: „nuo dvasinio gyvenimo atostogų nebūna“. Ar galima pavargti dirbant Dievo darbus? Žinoma, poilsis yra būtinas – juk ir Dievas sukūręs pasaulį, ilsėjosi, ir mums patarė tai daryti. Esame laisvi pasirinkti, kaip tai turime padaryti. Turbūt svarbiausia – ilsėtis kartu su Juo, tada neapsiriksime, tikrai pailsėsime. Poilsis, atostogos tebūna didis džiaugsmas mums ir Dievui.

Šv. Jeronimas, keletą metų gyvenęs dykumoje, pasninku ir griežta atgaila bandė siekti tobulumo. Tačiau vėliau dažnai lankydavosi ir kilmingų kunigaikščių prabangioje draugijoje, būdavo vaišinamas ir mielai gardžiavosi skaniomis Dievo dovanomis.

Dar labiau gamtos gėrybėmis džiaugėsi šv. Tomas Akvinietis. Jis buvo aukšto ūgio ir gana storas, mėgo skaniai ir gausiai pavalgyti. Jam ypač patiko mėsos kepsniai. Buvo lėtas, romaus būdo, draugų vadintas jaučiu kvailučiu. Laisvalaikiu ilgai ir kantriai sėdėdavo prie knygų ir pats daug rašė.

Šv. Ambraziejus labai ilgėjosi mokslų, todėl savarankiškai vis studijuodavo Šventąjį Raštą, žymesniųjų krikščionių raštus. Kitas jo pomėgis – rinkti gyvenimiškus pavyzdžius pamokslams. Keliaudavo, daug

bendraudavo ir žmonių klausinėdavo apie gyvenimo situacijas, nutikimus, kad galėtų tai perteikti savo garsiuose pamoksluose, kurių bedykinėdamas klausė šv. Augustinas ir atsivertė. Pats šv. Augustinas mėgo kalbėti psalmes, nes visas jas mokėjo mintinai. Buvo girdėjęs apie seną paprotį kalbėti psalmes stovint ant vienos kojos, kad būtų labiau pasiaukojama ir mintys nenukryptų kur kitur. Psalmes kalbėdavo lauke, atsigręžęs į rytus. Labai mėgo rašyti, diskutuoti ir atsikirsti eretikams.

Gamtos globėju laikomas šv. Pranciškus iš tiesų pats pasirinko skurdų ir vargingą gyvenimą prie apleistų bažnyčių. Palei nuošalius Dievo namus daug dažniau skraidydavo paukščiai, atsuoliuodavo stirnos nei užklysdavo žmonės. Šis šventasis mėgo šauktis Dievo ne tik bažnyčioje, bet ir kalnuose, – švilpiant vėjams, siaučiant audroms, pilant lietui, piginant kaitriajai sėsei saulei.

Iš visų šventųjų bene labiausiai keliauti mėgo Šv. Brigita. Ji nuolat svajodavo apie keliones į šventąsias vietas: norėjo pabūti prie apaštalių kapų, Romoje ir kitur. Ji dar labai troško kaip nors pasiekti Šventąją Žemę, paliesti tas vietas, kuriose vaikščiojo Jėzus Kristus. Visos jos svajotos, planuotos kelionės išsipildė.

Šv. Teresė Avilietė buvo pasiryžusi daryti tai, kas tobiliau, rinktis, kas sunkiausia. Kokie bebūtų darbai, budėjimai, pasninkai – nieko neatsisakyti. Tai jai teikė džiaugsmą, nes visus apsimarinimus, tarnystę auکوjo už kitus žmones.

Jėzaus Draugijos įkūrėją šv. Ignacą Lojolą ypač traukė narsios kovos – iš pradžių su ginklu, vėliau žodžiu. Jis mėgo diskutuoti su bendraminčiais, keliauti į žemes, kurios dar nepažįsta Kristaus. Jis dažnai gėrėdavosi gamtos grožiu, ieškodamas Kūrėjo pėdsakų.

Rožė Limietė mėgo sodą, troško būti vienetvėje. Dažniausiai slėpdavosi sode, kai norėdavo pabėgti nuo jauni-

kių. Į sodą bėgdavo, kai būdavo sunku, džiaugtis, melstis ir giedoti visai viena.

Vargšų globėjas šv. Vincentas Paulietis nuo mažens, ką nustvėręs iš namų, nešė vargšams ir atiduodavo kaip išmaldą. Tapęs kunigu buvo patekęs į plėšikų rankas. Iš vergovės jį išgelbėjo tik pomėgis giedoti. Mat laisvu nuo darbo laiku jis lotyniškai giedodavo giesmes Marijos garbei. Dėl to atsivertė vienas didikas, išpirko šventąjį ir jį paleido.

Viso pasaulio kunigų ir klebonų globėjas šv. Jonas Marija Vianėjus laisvalaikiu, ypač šventadieniais, mėgo sėdėti prieš Švč. Sakramentą ir tylėti, dar kartais pasklaidydavo keletą knygų, kurias laikė savo kambaryje. Užvalgęs virtų šaltų bulvių, basas su rožiniu rankoje jis eidavo lankyti savų parapijiečių. Dirbdamas Arse šis kunigas mokė žmones, kad Viešpaties dieną, užuot dirbę sunkius lauko darbus, kiurksoję smuklėse ar rengę nuodėmingus šokius, jie ilsėtųsi, pabūtų gamtoje.

Šv. Jonas Bosko, dar būdamas vaikas, nuo mokslų ir ganymo laisvu laiku skaitydavo knygas. Šis kunigas nepamiršdavo ir aktyvios veiklos: suburdavo apie save kitus vaikus ir rodydavo jiems fokusus, mokė ir juos įvairių triukų, nepamiršdamas pamokyti ir maldų. Dalyvaudavo miestelio mugėse ir konkursuose, atrakcionuose. Įkūręs saleziečių vienuoliją, neapleido savo pomėgių. Ir, galima pasakyti, nuostabiai derino darbą su poilsiu. Dirbdamas su apleistais vaikais, kartu su jais ir ilsėdavosi – žaisdavo žaidimus, pasakodavo istorijas.

Pal. Jonas XXIII laisvalaikiu užtraukdavo dūmą. Dėl jo pomėgio jo balta popiežiška sutana buvo šiek tiek pageltusi. Žinoma, šio savo įpročio žmonių taip mylimas ganytojas viešai nedemonstravo.

Mums taip gerai pažįstamas Dievo tarnas Jonas Paulius II tikrai gali būti atostogų globėju. Atostogų metu jis plaukiojo baidarėmis, kopdavo į kalnus, važinėdavosi dviračiu. Net tapęs vyskupu, traukdavo su jaunimu stovyklauti. Daugelis esame matę jį nuotraukose bevaikštantį ežero pakrante, ar tiesiog sėdintį ant suolo ir besidžiaugiantį ramybe.

Pasak Morkaus, Jėzus ragino ir apaštalus eiti sau vieniems į negyvenamą vietą ir pailsėti (plg. Mk 6,31). Pabūti vieniems ten, kur nėra žmonių, grožėtis Dievo kūrinija ir bendrauti su Kūrėju visada miela ir naudinga. Šiais laikais daugelis žmonių vertina ramybę, gamtos grožį, ieško harmonijos su ja, gal ir ne visada prisimindami jos Kūrėją. Mūsų krašte dar yra civilizacijos nepalietusių vietų, kur galima rasti ramybę ir pasijusti kūrinių dalimi – o ne vien jos tramdytoju ir viešpačiu.

Pagal „Šventųjų gyvenimus“

MINTIES TAKU

Argi Jėzus neprisikėlė?

Atostogaudami žmonės skaito įvairią dabar vis populiarėjančią Kristaus misiją kritikuojančią raštiją. Visais laikais netikintys žmonės neigė Kristaus prisikėlimo faktą. Mat, jei Kristus prisikėlė ir veikia žmonių gyvenime, tai tikėjimas Juo turi prasmę. Pažvelkime, kokie argumentai prieštariauja Jėzaus Kristaus prisikėlimo tiesai, kad galėtume juos atremti, surasti tikresnių, drąsiai tikėjimą apginti ir paliudyti. Juk tokių progų gali padovanoti ir atostogos.

I. Apgavystės hipotezė

Jau fariziejai sumokėjo kareiviams nemažus pinigus ir bandė prigrasinti, kad šie liudytų, jog Kristus neprisikėlė, o

Jo kūną pavogė mokiniai (Mt 28,11-15). Ir vėlesniais laikais atsirado mokslininkų, kurie pritarė fariziejų iškeltai hipotezei. Apgavystės hipotezę modifikavo rytietiški kalbų profesorius H. S. Reimarus. Jis karštai pasisakė už natūralią religiją. S. Reimarus parašė septynis darbus, kuriuos 1774-1778 metais publikavo G. E. Lessing. Anot S. Reimarus raštų pasakojimai apie prisikėlimą ir tuščią kapą, yra mokinių melagystė ir apgavystė.

Mokiniai po Jėzaus mirties rodo į tuščią kapą ir paskelbia Jo prisikėlimą. Aiškindamas, kodėl mokiniai taip pasielgė S. Reimarus rašo, jog jie nenorėjo atsisakyti patogaus keliaujančio mokytojo gyvenimo. Nors apaštalių mokytojas Jėzus pralaimėjo ant kryžiaus, mokiniai, skelbdami apie Dangaus Karalystę, suprato, kad tai jiems teikia daug populiarumo ir garbės. Jie skelbė Jėzų kaip apokaliptinį Mesiją, todėl Jis tapo populiariu. Truputį vėliau ši teorija modifikuota – skelbiama, kad Kristaus kūno mokiniai nevogė, po mirties Jėzaus kūnas paguldytas į bendrą kapą, o po kurio laiko buvo sunku nustatyti kūno identitetą.

Teigti, kad mokiniai buvo melagiai ir apgavikai, negalima. Mat jų gyvenimas ir kankinystė yra per didelė kaina, mokėtina už melą.

II. Letargo hipotezė

Šią hipotezę iš pradžių vystė gnostikai ir manichėjai. Jie sakė, kad Jėzus tik tariamai kentėjo ir prisikėlė. Jis buvo letargo būsenoje. Šią temą 1842 m. svarstė protestantų teologijos profesorius A. Paul. Jis sakė, kad Kristaus mirtis buvo laikinas reiškinys, ir Jo kentėjimai – laikini. Kristaus prisikėlimas buvo savotiškas „atsipeikėjimas“. Savo veikale „Egzegetisches handbuch“ A. Paul rašė, jog Jėzus iš Nazareto numirė ant kryžiaus tik tariamai – į kapą Jį paguldė užmigusių letargo miegu. Kape Jis tris dienas miegojo, o įvykus žemės drebėjimui, akmuo nusirito nuo kapo angos ir Jėzus pabudo iš miego.

Logiškai maštant – po nuplakimo, vainikavimo erškėčiais, kryžiaus kelio, nukryžiovimo, šono perdūrimo ir visos kančios, kurią Jis patyrė, reikėtų daug laiko, kad žmogaus organizmas galėtų atsigaivinti ir atsistatyti. Toks liūdnas Jėzaus vaizdas greičiau sukeltų gailesčio jausmą, o ne tikėjimą. Kristaus mirties faktą galima pagrįsti ir mediciniškai. Medikai aiškiai įrodė, jog Jėzaus perdurtas šonas ir iš jo išsiliejęs kraujas ir vanduo rodo Kristaus mirtį. Kai kraujo baltos dalelės atsiskiria nuo raudonųjų, įvyksta mirtis. Kraujo dalelės vėliau jau negali iš naujo susijungti. Todėl negalima tvirtinti, jog Kristus kape miegojo letargo miegu, nes Jis iš tiesų numirė žmogaus mirtimi.

III. Subjektyvios vizijos hipotezė

Šią hipotezę iškėlė protestantų teologai D. F. Straus, E. Renann ir G. Lüdeman. Teologas D. F. Straus teigė, jog Kristaus prisikėlimas tėra Jo mokinių išsigalvojimas. Anot jo, tik Jėzaus mirtis yra istorinis faktas, nes tik jis gali būti istorikų įrodytas ir patvirtintas. Jėzaus mokiniai labai krintosi dėl Jo mirties. Vėlykinis pasakojimas yra subjektyvių išgyvenimų vaisius. Dėl gilių išgyvenimų mokiniams prasidėjo haliucinacijos, todėl jie išgalvojo istoriją apie Mokytojo prisikėlimą. Pasak tos teorijos šalininkų, po Didžiojo Penktadienio įvykių ir išgyvenimų mokiniai

sugrįžo darbuotis į savo kasdienį gyvenimą, įprastą aplinką, bet viskas jiems primindavo Jėzų. Tai mokiniams sukėlė tokias haliucinacijas. Labiausiai jaudinosi apaštalas Petras. Jam pirmam iš visų mokinių turėjo pasirodė Mokytojas. Šios hipotezės šalininkai sąmoningai vengė tų Šv. Rašto ištraukų, kurios pa-

aiškina, kodėl taip įvyko. Teologai, skelbdami šią teoriją, teigia, kaip galėjo būti, o nesvarsto, kaip iš tiesų buvo. Šią hipotezę paneigia ir psichologai, kurie pabrėžia, jog haliucinacija nekyla iš žmogaus išorinių patyrimų. Tai vidinių asmens problemų vaisius. Mokiniai išvydo Jėzų po dviejų dienų. Tai pernelyg trumpas laikotarpis vidiniam ilgesiui arba ekstazei atsirasti.

IV. Kritinė – literatūrinė hipotezė

Skeptišką požiūrį į prisikėlimą galima pastebėti protestantų egzegetų A. Paul, R. Bultman ir W. Markxen veikaluose.

R. Bultman sako, jog Naujajame Testamente nežymimas realus faktas apie prisikėlimą, bet tai yra išganingojo kryžiaus esmės teologinė interpretacija. Tikėjimas prisikėlimu reiškia tikėjimą išganinguoju kryžiumi. Jėzus prisikėlė tik mokinių skelbime.

W. Markxen teigė, kad Jėzus dabar yra gyvas tik savo mokinių dėka. Jo pasirodymai yra mokinių išgyvenimų refleksijos interpretacija. Kalbėjimas apie prisikėlimą – tik apmąstymai ir svarstymai. Mokiniai jausmų sukrėsti, todėl eina skelbti Jėzų.

Vėlykiniai pasakojimai neparodo prisikėlimo kaip istorinio įvykio. Negalima atsieti šių dviejų dalykų. Nors prisikėlimas priklauso labiau atgamtinei realybei, vis dėlto jis paliko ryškų pėdsaką istorijoje per Kristaus pasirodymus ir tuščią kapą. Paskutiniai moksliniai tyrimai įrodė, kad pirmąkartėje krikščioniškoje tradicijoje yra seniausias prisikėlimo įvykio liudijimas. Ano meto katechezėse, tikėjimo simboliuose ir himnuose aiškiai minima mirtis, palaidojimas, prisikėlimo įvykis ir pasirodymai.

Vitalij KISEL (V k.)

SEMINARIJOS KRONIKA

Kovo 10 d. – mūsų bendruomenę aplankė Gailestingojo Jėzaus broliai ir pasakojo savo pašaukimo istorijas.

Kovo 11 d. – Lietuvos Nepriklausomybės Atkūrimo dieną paminėjome žiūrėdami filmą „Vienui vieni“.

Kovo 18 d. – Sutuoktiniai iš Anglijos Michele ir Peter Moran Seminarijoje vedė seminarą apie evangelizaciją ir kultūrą, pabrėžė, kad svarbu skaityti laiko ženklus, būti budriems ir atsakyti į iššūkius.

Kovo 20 d. – paminėjome Seminarijos globėjo šv. Juozapo iškilmę. Sulaukę net trijų ganytojų, pulkelio dėstytojų, kunigų drauge šventėme Eucharistiją. Po pietų antrajame aukšte atidaryta vitražų, jų fotografijų, projektų paroda. Rektorius išgyrė menininkus, kurie turi ypatingą Dievo dovaną – pamatyti ir išreikšti grožį. Penktakursiai visus nustebino unikaliu spektakliu apie tai, kaip pats Dievas Seminarijos globėju išrinko šv. Juozapą.

Balandžio 1 d. – Tėveliai Rektorius kvietimu gausiai susirinko į Seminariją, susitiko su savo atžalomis, kalbėjosi su vadovybe, žiūrėjo penktakursių spektaklį ir vieni su kitais susibičiuliavo. Kartu su tėveliais šventėme Šv. Mišias. Vakare bendra malda minėjome pirmąsias popiežiaus Jono Pauliaus II mirties metines.

Balandžio 2 d. – Vakare žiūrėjome filmą apie Didįjį Popiežių Joną Paulių II. Tekstus vertė kunigai Žydrūnas Vabuolas, Jurgis Vitkovskij, o tiesiogiai įgarsino kunigas Robertas Šalaševičius.

Balandžio 3 d. – Seminarijos sporto salėje įvyko tinklinio finalas. Laimėjo I kurso komanda. Antroje vietoje – antkakursiai, trečioje – penktakursiai.

Balandžio 5 – 7 d. – Didžiausias Gavėnios rekolekcijas vedė kun. Daniel Dikevič. Remdamiesi Šv. Raštu svarstėme tris egzistenciškai svarbius klausimus: žmogaus santykis su savimi pačiu, aplinka, Kūrėju.

Balandžio 1 – 7 d. – Šeštakursiai diakonai, lydimi kun. Žydrūno, išvyko piligrimystėn į amžinąjį miestą – Romą. Diakonai aplankė šv. Kazimiero lietuvių kolegiją, Vatikano radiją, šv. Petro aikštėje meldėsi drauge su popiežiumi Benediktu XVI. Džiugu, kad nepasiklydote katakombose. Pavydime tikros itališkos picos ir makaronų. Nieko, nuvažiuosime ir mes.

Balandžio 8 d. – J. Em. Kardinolas Audrys Juozas Bačkis Seminarijos ketvirtakursiams suteikė lektorių, o penktakursiams – akolitų skyrimus. Tad pats laikas pagalvoti, ką paskirtiesiems veikti? Ganytojas lektorius skatino nuoširdžiai skelbti Dievo Žodį (nusimato dar ir Meilės Kudarauskaitės balso pratybos), o akolitams priminė, kad jie turės dalyti Viešpaties Kūną, lankyti ligonius.

Balandžio 29 d. – Po šia pastoge įvyko pirmasis tarpautinis tarpseminarinis krepšinio turnyras Kardinolo taurei

laimėti. Į draugiškas rungtynes ne vien žaisti, bet ir susipažinti, pabūti kartu atvyko Kauno ir Rygos kunigų seminarijų klierikai. Užsienio svečių delegaciją lydėjo dvasios tėvas bei Katalikų Bažnyčios Latvijoje informacijos centro direktorius kun. Andris

Priede. Po atkaklios kovos nugalėtojai pripažinta komanda iš Kauno kunigų seminarijos. Turnyro rengėjai užėmė II vietą. III vieta teko svečiams iš Rygos.

Gegužės 1 – 2 d. – Pratęsėme atostogas ir pasklidome po visą Lietuvą. Pirmakursiai aplankė daugybę Vilniaus arkivyskupijos parapijų, užklydo ir į Kaišiadorių vyskupiją. Molėtų observatorijoje bandė pasižiūrėti į žvaigždes, o gal ir į Šeimininką. Antrakursiai viešėjo Panevėžio vyskupijos parapijose, susipažino su kurija. Ketvirtakursiai bastėsi po Žemaitiją, aplankė D. Poškos baublius (baubti nepradėjo), o Kryžių kalne pastatė kryžių. Penktakursiai keliavo baidarėmis Merkio upe. Viena baidarė su visais keleiviais ėmė ir apvirto (cha cha...). Dar apsilankyta Grūto parke, sukiotasi tarp leninų, stalinų, šernų, stirnų ir asilų.

Gegužės 5 d. – Vakara Švč. Sakramento adoracija pradedame vigiliją už būsimus Vilniaus arkivyskupijos kunigus. Rektorius kun. Robertas Šalaševičius sakė, kad toks budėjimas yra mūsų laiko dovanojimas Dievui ir dėkojimas. Maldoje prisiminėme būsimus kunigus, kurie savo kelionėje nugalėjo visus sunkumus, kad būtų Dievo gailestingumo ženklu pasauliui.

Gegužės 6 d. – Vilniaus Arkikatedroje J. Em. Kardinolas A. J. Bačkis kunigystės šventimus suteikė trims šios arkivyskupijos diakonams: Sigitui Grigui, Žydriui Kuzinui, Kęstučiui Smilgevičiui. Kardinolas pamoksle neopresbiteriams linkėjo siekti visada įsiklausyti ir vykdyti Viešpaties valią, būti tokiais kunigais, kurie pasižymėtų maldos gyvenimu ir draugyste su Kristumi.

Gegužės 13 d. – Šiandien atvėrėme ne tik duris, bet ir savo širdis visiems, kurie tyčia ir netyčia užklydo pas mus į Atvirų durų dienos renginius. Viliamės, kad Viešpats pagausins mūsų gretas. Taip pat tą dieną Seminarijos evangelizacinė komanda parengė programą ministrantams.

Gegužės 14 d. – Prisimenate, kad mūsų bendruomenė Gavėnios penktadieniais galėjo pasninkauti. Daugelis taip ir darė šventų ketinimų vedami.

Taip sutaupėme 700 Litų, kurie paaugoti Petriui Misiūnui (Onkologijos klinikos Plaučių ligų skyriuje) ir Antanui Nariūnui (Santariškių klinikų VI širdies kraujagyslių skyriuje). Meldžiame jiems Dievo globos, palaimos ir vilties kovojant su sunkumais ir ligomis.

Seminarijos metraštininkas Justas JASĖNAS (V k.)

LAIKAS NUSISYPSOTI

Jūs esate pats tikriausias studentas, jei manote, kad...

- ☞ Puikiausia konspektavimo priemonė – kopijavimo aparatas.
- ☞ Studentas – angelas, kurio proto dar nesuteršė žinios.
- ☞ Egzaminų sesija iš tiesų kelia stresą jūsų dėstytojams.
- ☞ Geriausias būdas parašyti referatą – tai apsilankyti, kūrybingai panaršyti keliose interneto svetainėse ir „atsipūsti“ tai, ko iš tiesų dėstytojui reikia.
- ☞ Seminaro darbo rašymas atėmė dvi bemieges naktis.
- ☞ Klysti – tai žmogiška ir net studentiška, bet iš tiesų viską supainioti gali tik kompiuteris.
- ☞ Bendruomeninis darbas turi privalumą – visada galima ką nors aprėkti, yra kam suversti kaltę.

Besiblaškant per sesiją tarp besimokančių studentų galima išgirsti ir šį tą įdomaus. Ekstremaliuose situacijose kartais gimsta genialios mintys.

– Ei, klausyk, kodėl nors ir karšta, o aš prieš egzaminą taip drebu?

– Tikriausiai dėl šaltos pažiūros į mokslus.

– Kodėl taip jaudinatės? Ar bijote mano klausimų?

– O ne... Aš, dėstytoja, bijau savo atsakymų.

– Ir vėl nepasiruošėte egzaminui? Juk žadėjote atsiversti ir tapti nauju žmogumi!

– Aš ir tapau, dėstytoja. Bet ir tas pasirodė esąs tinginys.

Studentas atsisveikina su dėstytoju:

– Labai ačiū Jums už viską. Nė nežinau kaip Jums ir atsidėkoti.

– Jūs man padarysite didelę paslaugą, jei niekam nesakysite, kad aš jus mokiau. – atsakė dėstytojas.

Studentas po egzamino išeina iš auditorijos. Bendramoksliai puola klausinėti:

– Na, kaip? Išlaikė?

– Et, visai kaip bažnyčioje...

– Ė, nesupratom?

– Dėstytojas paklausia – tai aš žegnojuosi. Atsakau – jau tada žegnojasi jis...

– Parašysiu tik šešis.

– Bet aš juk viską atsakiau.

– Skystokai. Vandėnėlis, netikslumai, skambios frazės.

– Bet, dėstytoja, aš žodis žodin atkartojau tai, ką buvau užsirašęs per jūsų paskaitas.

– Na, tai eik, dar paskaitysi...

✓ Lengvas egzaminas – išlaikytas egzaminas.

✓ Sesija – raita atjoja, pėsčia išeina...

✓ Geriau vieną kartą atsakyti, nei šimtą – pagalvoti.

✓ Kas per semestrą dainuoja, tas per sesiją verksnoja.

✓ Per sesiją ir tinginys kruta.

Besimokančiųjų žodynelis

Atostogos – laikas, kai esi be jokio „stogo“.

Atsakymas – ne visada maloni staigmena studentui.

Diplominis darbas – vanduo, vanduo, aplinkui vanduo...

Egzaminas – ginčas, kuriame gimsta ne tiesa, o pažymys.

Išsiblaškymas – aukščiausias susikaupimo lygis.

Maniakas – studentas, jaučiantis nerealią potraukį mokslui.

Mėgintuvėlis – praktiką mėginantis atlikti klierikas.

Mokslas – amžinas ieškojimas: ar jau mokiausi ar dar ne.

Nežinojimas – jėga, iš egzamino metanti lauk.

Nuosava mintis – trumputis atstumas tarp dviejų citatų.

Pastoracija – metas, kai pastorėjama.

Pesimistas – gerai informuotas optimistas.

Referatas – kur nors nurašyta kūryba, pateikta kaip sava.

Sakramentas – šventuoju paskelbtas policininkas.

Semestras – nuobodokas laikas tarp dviejų atostogų.

Sesija – tūkstantis lapų ir viena naktis.

Vanduo – be jo studentiški atsakymai būtų beverčiai.

– Kai anksti ryte išgirstu žadintuvą, tai atrodo, kad į mane kažkas šauko.

– Na, ir kaip – šoki iš lovos?

– Ne, guliu tarsi užmuštas.

Tikybės pamokoje buvo užduota mokiniams parašyti laišką Dievui. Vienas mokinys laišką pradėjo taip: „Brangus Dieve, vakar buvau bažnyčioje. Buvo gera ir linksma, gaila, kad Tavęs nebuvo...“

Klierikas veda vaikams katechezę ir klausia:

– Kodėl per Mišias negalima triukšmauti?

Viena stropi mergaitė kiek pamąsčiusi sako:

– Nes dauguma žmonių bažnyčioje miega.

Mokytojas porina Sukūrimo istoriją ir Petriukas pakėlęs ranką sako:

– O mano tėtis neseniai pasakojo, kad mes atsiradome iš beždžionės.

– Petriuk, netriukšmauk. Man tavo šeimos istorija neįdomi.

Redaktorius: Saulius BUŽAUSKAS

Maketuotojas: Vitalis DAUPARAS

Bendradarbiai: Justas JASĖNAS, Vytautas

KIRKA, Kęstutis PALIKŠA, Nerijus PAPIRTIS,

Algirdas TOLIATAS

Šv. Juozapo kunigų seminarijos leidinys

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija

Kalvarijų g. 325

LT – 08420 Vilnius

tel. (8 – 5) 279 62 77

El. paštas: teesie@vks.lcn.lt